

ВІЗЕРУНКИ СПОГАДІВ ЛЮДМИЛИ КОЦЮК: НИТОЧКА ДО НИТОЧКИ, ВЕРСТАТ ЗА ВЕРСТАТОМ

Вся молодість Людмили Павлівни Коцюк пройшла на Рівненському льонокомбінаті. За двадцять п'ять років різне траплялося - і на роботі, та й в особистому житті, та вона терпляче переживала всі труднощі й негаразди, завжди повторюючи: «Слава Богу й за те, аби не гірше».

Тож працівниці, в тому числі й мама, отримували певну ділянку, яку обробляли: починаючи від прополювання і завершуючи готовою до переробки сировиною. Тож частенько я ходила з мамою і льон полоти, рвати його й вистилати, а потім й в'язати в снопики. Дуже багато

кінчила школу. На Льонокомбінаті працювали односельчани та знайомі, тож порадили їй вступати в Міське професійно-технічне училище № 5.

— Осінню я вже була зачислена в училище за спеціальністю «ткаля». Вчилися ми протягом двох років: перший рік тео-

дуже хороша бригада, що складалася із восьми чоловік: бригадир Галина Сульза та сім заправників, зокрема Марія Костецька, Марія Яковчук, Марія Попик, Віра Григурок і Валентина Борович. Працювали ми лише в одну зміну - з дев'ятої до шостої години, при потребі залишалися

Народилася Людмила в селі Бродець, що на Рівненщині. Дитинство дівчинки пройшло серед мальовничої природи Дубровиччини. Сім'я Коржановських виховувала трьох дітей: двох синів і донечку. Батьки дівчинки працювали в колгоспі. Мама була знана в селі рукодільниця – вишивала, в'язала, навіть килими набивала.

– Нас із малечку навчали поваги до батьків. Тож я ніколи не перечила й не сперечалася з батьками. Завжди допомагала вдома по господарству, оскільки ми мали клопоть землі та різну живність. Як вже вчилася у школі, то і в колгосп матусі ходила допомагати, - ділиться спогадами наша героїня. - У часи мого дитинства основною культурою, яку вирощували на колгоспних полях, був льон.

р'я, а на вкладалося в те, щоб підготувати сировину для майбутнього полотна... Втім, у мене було хороше дитинство, гріх скаржитися. Пригадую, на території села протікала невеличка річечка, в нас навіть човен був, і татусь нас катав на тому човні, а ще змайстрував нам вудок, то ми й рибу ловили. Мені здається, що в ті дні якось і веселіше, і легше жилося, незважаючи на важку працю. Мої батьки та й ми відчували впевненість у завтрашньому дні, не те що сьогодні...

В селі діяла лише початкова школа, тож дітей возили у сусіднє село Тумень, а з 8-го по 10-й клас Людмила вчилася у Висоцьку. Улюбленим предметом дівчини була фізкультура. Також дуже любила кататися на лижах, зими ж тоді сніжні були, тож разом із друзями збиралися та йшли кататися.

Весною 1977 року наша героїня за-

р'я, а на другий рік до теорії добавилася виробнича практика на Льонокомбінаті, тож через день ми ходили практикуватися на виробництво: день в училищі, день на виробництві, - згадує Людмила Павлівна. - В нас було двоє майстрів виробничого навчання, вони й проводили інструктаж та практику. В 1979 році закінчила навчання й мене одразу направили на роботу в ткацький цех корпусу побутових тканин. Працювала на ділянці гладдевих верстатів, старалася, щоб не було браку. Нам платили за кількість витканого полотна, але й разом з тим у виробництві пріоритет ставився саме на якість виготовленої тканини, - розповідає пані Людмила.

Через рік Людмила Павлівна з особистих причин перевелася на легшу працю. В ткацькому цеху вона займалася усуненням браків під час ткання полотна. Якщо раптом обривалися чи заплутувалися ниточки і пішов брак, то саме вона займалася його усуненням. Робила невеликий надріз поперечних ниток і поправляла все що необхідно, щоб далі йшло без браку. Найскладніше це було з жакардовими верстатами, оскільки там виготовлялося візерунчасте полотно. Згодом перейшла працювати заправником текстильних виробів – заправляла жакардові верстати.

– На жакардових верстатах виготовлявся весь складний асортимент продукції Рівненського льонокомбінату. Верстат складався з виконавчого механізму підйому й опускання ниток (тягарців, вічок, ділильної і рамної дошок, шнурів, гачків, рами з піднімальними ножами) та програмного пристрою (призми з перфокартами, голки, голкової дошки), який задає малюнок. Тож зверху, де знаходилася головка, ми заправляли ниточки в дірки, а тоді знизу підв'язували їх. В нас була

довше чи приходили раніше. Загалом колектив був чудовий, ми жили як одна велика родина. Все переживали разом, щоб не сталося, підтримували одне одного. Керівництво розуміє було, цінували роботу своїх працівників і відстоювали наші інтереси. Там я й працювала до 2004 року, поки не вийшла на пенсію за станом здоров'я. Зараз дуже хочу подивитися ті місця, де колись відпрацювала двадцять п'ять років. Тож з нетерпінням чекаю експурсії.

Зі своїм майбутнім чоловіком Василем Анатолійовичем пані Людмила познайомилася якось в місті. В ході розмови з'ясувалося, що він теж працював на Льонокомбінаті помічником майстра, тільки в корпусі технічних тканин. Деякий час зустрічалися, а згодом і одружилися. Народилося двоє дітей: донька й син, вже й трьох онуків має Людмила Павлівна.

- Зараз допомагаю доньці з дітьми. Часто їжджу в село, там залишилася батьківська хата та багато родичів, які мені по можливості всіляко допомагають. На літні канікули й онуків забираю в село, щоб вони мали трохи простору та більше часу проводили надворі, загартовувалися. Маю там трохи городу, то саджу якусь городину, оскільки всього не накопляєшся, особливо з нинішніми цінами на комунальні послуги та продукти харчування. Раніше вишивала і гладдю, і хрестиком: рушники, наволочки, серветки. В'язала крючком і спицями. Любов і талант до всякого рукоділля мені від мами передався: вона до останнього дня в'язала нам всім ажурні кофтини. Зараз вже немає тої швидкості в руках, але потроху у вільний час в'яжу. Отак помаленьку і живемо, дай Боже, аби не гірше.

